

klart, at naar den højtærede Justitsminister kommer til Politidirektøren og siger: Jeg ønsker — og den Vending brugte den højtærede Justitsminister ogsaa — i dette Tilfælde, at Enkefru Kähler og Hennings skulle have Biografteater-Bevillingen, vilde den højtærede Justitsminister blive ganske overordentlig overrasket, hvis Politidirektøren sagde: Nej! det vil jeg ikke. Jeg tror, at den højtærede Justitsminister, den Gang han gik til Politidirektøren eller kaldte Politidirektøren til sig, jeg ved ikke, hvilken af Delene der har fundet Sted, men da Situationen altsaa var den, at den højtærede Justitsminister skulde forelægge denne Sag for Politidirektøren, sikkert intet Øjeblik har tænkt sig, at Politidirektøren skulde stille den højtærede Justitsminister i den Situation, at han maatte gaa til Heide og sige: Jeg beklager det, men jeg kan ikke skaffe Hennings Halvdelen af Biografteater-Bevillingen, thi Politidirektøren nægter at gaa ind paa det af mig anbefalede Arrangement. Den højtærede Justitsminister var ganske tryk for, at en saadan Situation ikke kunde komme til at foreligge. Hans Opgivelse til Politidirektøren af, at Enkefru Kähler og Hennings skulde have Bevillingen, maatte selvfølgelig blive efterfulgt af, at Politidirektøren gav dem den.

De Lægeattester, som den højtærede Justitsminister nu siger os ere 5 i Tallet, falde i to Parter. To af dem ere udstedte af Læge Diemar, en mig ganske ubekendt og vistnok i Almindelighed ret ubekendt Mand. Det er altsaa ham, der har udstedt den lange Lægeattest om, at den domfældte Person lider af Lues og er udsat for Parese. Og det er altsaa denne Læge Diemar, der højst vidunderligt taler om, at det var ønskeligt at benaade ham osv. Det faa vi nu lade staa ved sit Værd. Det er jo ret ligegyldigt, hvad denne ganske ukendte Læge mener.

Men mere Interesse have de 3 Attester, som ere udstedte af den ansete Læge, Professor Rasch. Af dem fik vi kun Lejlighed til at gøre Bekendtskab med den ene, og den lød i al sin Korthed paa, at Johannes Hansen led af den og den Sygdom, og at han vilde have Skade af et længere Fængselsophold. Og paa en Attest om, at han vil have Skade af et længere Fængselsophold, siger den højtærede Justitsminister, jeg kan ikke sætte den Mand i Fængsel, han vil have Skade af det. Dersom enhver domfældt, som kunde skaffe sig en Attest for, at han vilde have Skade af et længere Fængselsophold, var

fri for at komme i Fængsel, vilde det ingen Sinde her i Landet blive nødvendigt at anvende Penge til at bygge ny Fængsler. Vi vilde heller ikke i Fremtiden opleve det, at de Fængsler, vi nu have, vare fulde. Tværtimod, Fængslerne vilde blive saa godt som overflødige. Thi jeg gad vide, om en domfældt, som er paa fri Fod og kan gaa fra Læge til Læge, og som er saa bomstærk og har et saa aldeles fortræffeligt Helbred, ikke skulde kunne finde nogen som helst Læge, som ved med Omhu og Flid at undersøge ham kunde finde saa mange Skavanker hos ham, at han kunde sige: Ja, jeg tror nok, at den Mand vil have Skade af et længere Fængselsophold. Det vil saa godt som alle domfældte kunde opnaa og saaledes efter den højtærede Justitsministers nuværende Praksis slippe for at komme i Fængsel. Og det ikke alene paa den Maade, at de fik en Udsættelse i nogen Tid, saaledes som det tidligere ogsaa har været i Brug, at naar en domfældt mødte med Attest for, at han eller hun var meget syg, udsatte man een Gang Afsoningen af Straffen, og naar saa det Tidsrum, for hvilket der var givet Udsættelse, var udløbet, undersøgte man Sagen igen, og saa traf man en Afgørelse. Men det er det, den højtærede Justitsminister ikke gør overfor Johannes Hansen og heller ikke i nogle enkelte Tilfælde, der ere forefaldne, efter at han første Gang har givet Johannes Hansen gentagen Udsættelse. Det er en ny Praksis, den højtærede Justitsminister indfører paa Grundlag af det Johannes Hansenske Tilfælde, og saaledes som nu denne Praksis foreligger belyst, gaar den da ud paa det, at naar en Mand eller en Kvinde — det kan det jo ogsaa være — ved Højesteret er bleven idømt nogle Maaneders Fængsel og saa blot kan producere en Attest for, at vedkommende vil have Skade af et længere Fængselsophold, kan den højtærede Justitsminister give vedkommende Udsættelse i 1 Aar, 2 Aar, 3 Aar — ja, der er vel ingen Grænse for, hvor lang Udsættelsen kan blive; den Grænse, der hidtil er truffen, er indtil 3 Aar og 4 Maaneder, men der er vel ikke noget i Vejen for, at Johannes Hansen til Oktober 1908 kan faa en Udsættelse igen, og at det fremdeles kan blive saaledes ved.

Men da tilsidesætter man jo hermed fuldkommen Domstolens Myndighed. Det er rigtigt nok, at Administrationen har i sin Haand at fuldbyrde Straffen, men den har selvfølgelig ogsaa den Pligt at fuldbyrde Straffen, naar ikke mellemkommende